

Závory

VI. évfolyam.

I. szám.

ZOLTÁN

1933. január.

Képes havi folyóirat. — Megjelenik minden hó 1-én.

Jézus Nevében !

A mózesi bárány vérét lemosta az emberi élet homlokáról az idő, a törvény, az újszövetség, — s az új élet, új küzdelem minden kunyhócskáját és minden küzdő homlokát a szent Bárány: „Jézus” vérével kente fel.

Ez idő óta, Jézus segítségével bizakodva áll a keresztény ember az élet forgatagába, helyt állani.

Ezerféle a mesgye, amelyen rohannak az emberek, de ez egy, Jézus, elég erős volt mindig mind az ezernék. Ezerféle a földi érdek, mely után lohol a tömeg, de minden érdeket megtudta a sártól tisztítani Jézus. A rejtekhelyeken, a titkos szívkamrácskákban, ahány az ember, annyi a forró láz, lélekvergődés, bűngyötrődés, erényillat s mindezekbe az egy, Jézus (aki rejtekbe lát) egyedül szórja tiltó, segítő s áldó kegyelmeit . . . Harcba keveredett az ember önmagával, szívével, vérével? E nevet suttogva, győzött. Vad csatákba szálltak a népek? E névvel, mint csatakiáltással ajkukon, védték meg szentnek vélt igazságukat . . .

Mert minden időkből nagy volt e Név. Mert minden napok-

ban hitték az Ő szavait: „Nélkülem semmit sem tehettek.“

Jézus Arája, az Anyaszentegyház teljes tudatában lévén e Név isteni erejének, e Névvel küldi őket a holnapok küzdelmes bizonytalanságába.

Van-e bizonytalanabb valami az ember életében, mint január elsején belenézni az újévbe, s keresni a december harmincegyedikét?! . . . Talán vannak terveink? Ki tudja, belőlük hány teljesedik az új évben, melyik nap s melyik foszlik füstté! Vannak célkitűzéseink? Ki biztosít elérésükhöz szükséges eszközökről, költségekről, egészségről! Január elsején ki biztos a december harmincegyedikéről?!

A homályos bizonytalanságba, — mely neveket töröl le az élet táblájáról és újakat ír fel arra — csak egy mécses világít bele biztatón, szeliden, meg nem változtathatón: Jézus Neve. Egyetlen, mely jósorsban, balsorsban, egészségben, halálhörgésben, az év minden, bármilyszínű napjaiban, biztos nyugvópontul kínálkozik.

Újév hajnalán, amidőn boldog évet kívánnak egymásnak a bizonytalanságtól szorongó emberek, „Szent Antal“ folyóirat az ő kedves olvasótáborának a lelke mellé és minden ügyei fölé állítja Jézust. Ráírja homlokukra, szívük fölé, minden lépésük elé Jézus Nevét.

E név óvja, oltalmazza, bátorítsa, erősítse, vigasztalja őket az új évben s az év minden bizonytalanságában . . .

* * *

E szent Név vérebe és isteni kincseibe mártott tollal dolgozik a „Szent Antal“ folyóirat, s e szellemmel akar állani ez új évben is olvasótábora lelkének a szolgálatába.

Úgy sejtjük, hogy e vállalkozásunk ez évben valóságos misszióvá magasztosul. Tollunk ez évben „malleus infidelitatis“, a hitetlenség kalapácsa kell legyen. Ez évben kell Szent Antalunk lelkét a legerősebben sugározunk, amely lelkületet már földi életében „malleus haereticorum“, a tévelygők, a hitetlenek kalapácsának nevezte az Egyház.

A szovjet ötéves áteista terve ismeretes. A programm: öt éven belül egyetlen templom sem legyen, egyetlen egy vallásos testület se dolgozzék Istenért. Hat millió azoknak a száma, kik teljes odaadással akarják szolgálni e tervet! Hat millió nyelv úton-útfélen káromolja az Istent! Hat millió elvadult embernek tizenkétmillió keze bontja a templomokat, — nemcsak a téglából összeróttakat, hanem a kebel, a szív Szentlélek templomait a gyermekek, az édesanyák életéből!

Nagyon tudjuk és látjuk, hogy e merész gonoszság nincs a szovjet határai közé szorítva, hogy nagyon könnyen kap határátlépési jogokat,

hogy vallásgyalázó iratai, könyvei már a piacunkra is eljutottak, hogy sok-sok szegény lélek már megrendült erre mifelénk is! . . .

E szörnyű aparátus előtt, e Jézust tipró gigászi henger láttán, kicsi semminek érezzük magunkat és folyóiratunkat — ha önnön, emberi erőnket méricskéljük. De a mi lapunk Szent Antal nevében és erejével áll Jézus szolgálatában!

Méltóvá akarjuk tenni ez évben is folyóiratunkat Jézus Neve hirdetésében Szent Antalhoz. Törekvésünk, szent célunk, hogy legyen: „malleus haereticorum“, szétroncsoló kalapácsa mindannak, mi Jézus ellen ágaskodik s megerősítője mindannak, mi Jézus nevében bízik!

E szent Antalos munkával akarjuk boldoggá tenni úgy a szerkesztőség, mint az olvasótábor újesztendejét: *Jézus Neve 1933. évét.*

† Zadravecz István O. F. M., püspök.

Könyörgés Szent Antalhoz.

Rohanó élet iramában élünk.

Oly sokszor felnyög rémitő jajunk.

Testvéri erőt és segítő kezet

Hiába várunk, keresünk — nincsen!

(s ha mégis volna, ó, igen kevés!)

*Csak állunk . . . állunk . . . riadtan, egyedül,
kitaszítottan az emberek közt.*

Vannak, kiket szenvedés nem ért,

de kezükből egy falat kenyér

sem jut a szegénynek, éhezőnek.

S ezt sokszor szemrehányón panaszoljuk. —

De mondd csak te mindig panaszos testvér:

vajjon belőled csordult-e csak csöppje is a szeretetnek?

mert nincs olyan ember, aki nem tehetne másért

valami jót:

ha csak egy pohárnyi vízzel, jó, szerető szóval.

Hiszen tudom: jó nekünk, ha valaki szeret

s rabolhatatlan kincs bennünk a máshoz hajló szeretet.

De nincs szeretetünk. Kihalt.

Elmult, mint a visszahozhatatlan

percek és ezért vagyunk mi oly nagyon szegények
és kesergünk
kifosztottan, félrelökve, éhezve és rongyokban.
Megtört életünk egészülést vágy,
fájdalmunk nyomó nyögét szeretnők könnyíteni
s ezért bizonytalanban bolygó léptünk
tapogatózva, tétován indul valami enyhülésért.
S mi — a szinte tengerárrá sokasodott
enyhet kereső emberek — mintha égi kéz vezetne,
találkozunk a Krisztust tartó
s kenyeret nyújtó Szent Antal előtt.

Itt térdrehulltan rátekintünk
és kibuggyan lelkünkől őszintén
fájdalmunk, jajunk igaz szava:
Ott vagyunk előtted rongyosan,
testünket aszottá rágta s meggyöngítette az éhség.
Lelkünk? Ó, te tudod milyen nehéz
mocsoktalan fehérszirmu liliomot ápolni ott,
ahol csak szenny, féreg s komor, zord nyomorúság van.
De nem az éhség, nem tépett ruhánk fáj
a legmarcangolóbban vérző kinnal,
Ó nem!
Csak az, hogy nincs, hogy nincsen már szeretet,
mely testvérünkkel magasztosítaná a gazdagot is,
mely letörölné maró, sós könnyeinket,
megfoltozná szakadt rongyainkat
és testvér-kézből nyújtott kenyérrel
csillapítaná le éhségünket,
hogy végre, egyszer ismét mi is emberek legyünk!
Ó, Szent Antal! köteledbe és csuhádba kapaszkodva
s Jézusra esengve nézőn kérünk:
ahogy egyetlen életünket mentő
aggódalmunkban fuldokolva, sirva kérhetünk;
hittel, bizalommal így könyörgünk:
ó hozd, ó hozd, ó hozd vissza közénk
a kiverít, elűzött szeretetet!

JOLSVAY ELEK.

Az intéző gyűrűje.

— Történet az életből. —

Írta: Dr. Élő Károly.

A nap teljes pompájában tündökölt az azúrkék égen. Aranyos sugaraiban egymással versenyezve dicsérték az Istent a mezők pacsirtái. A dolgos kezekben vígan pengett a kasza. Csupa élet van mindenfelé. Az uradalom fáradhatatlan intézője most járja negyedszer a határt. Mivel kedve szerint folyt a munka, igazán boldog volt. A sok járás-keles és a még több tevékenykedés, ezenkívül a delelőre törekvő nap tűző sugarai készítették a megáradt Fekete ér tiszta vízébe, s az ér mellett terpeszkező lombos fák árnyékai csalogatták őt. Egy pillanat és már a vízben lubickolt a hatalmas termetű intéző. Testet-lelket üdítő fürdőzésnek a déli harangszó vetett véget. Az intéző egész ember volt. Vallástalan, káromkodó embert nem tűrt a gazdaságban. Megadta Istenének az imádást, de kapott is az általa megbecsült munkatársai és munkásaitól tiszteletet. Nem átalotta a harang első kondulásakor aratói előtt elmondani „Az Urangyalát” . . . Szent Antal volt az ő dédelgetett Szentje. A mezők legszebb virágait és kertjének legszebb liliomait egy szálig oda hordta a templomba Szentjének lábaihoz. De nemcsak virágot adott, hanem adott ő mást is. Igen, a fürdés jól sikerült, de az utolsó uszáskor lecsúszott ujjáról a jegygyűrű. Hiába volt bűvárkodása, a gyűrű ott maradt az ér fenekén. Gyűrű nélkül érkezett haza az intéző. Ifjú felesége megremegett,

amikor a mindig jókedvű urát ma oly szomorúnak látta.

— Csak nincs valami bajod? Avagy a gazdaságban van valami?

— Más csapás ért édes fiacskám!

— Csapás, beszélj az Istenért...!

Szomorúan mondotta el a fürdőzés történetét és a karikagyűrű eltűnését.

— Már voltál Nála?

— Ebéd után . . .!

Ki lehetett volna más az a bizonyos „Nála”, mint Pádulai Szent Antal?

Sziena.

Pacchiarotti.

Madonna Szent Antallal.

— Nézd fiam, sánta koldus jön. Add neki mindjárt a ruhát is.

Megkapta. És még akkor is simogatta hálálkodva a ruhát, amikor az intéző kocsija a templom előtt megállott. Az intéző itt, a felesége pedig otthon imádkozott. Ájzatossága elvégzése után, mintha mennyei parancsot kapot volna, úgy hajtatott a Fekete érhez. Meg volt győződve, hogy nem megy hiába. Nem is csalódott, mert alighogy az első marék homokot kimarkolta, tenyerében volt megkerült tárgya, a jegygyűrűje. Az intéző család ezentúl még buzgóbb tisztelője lett Szent Antalnak.

A gabona már magtárba került. A Fekete ér vize is leapadt. A munkások sorai egyre fogytak. Hol lehetnek, merre járhatnak? A jó Isten ismeri csak az útjukat. A derék intéző is ott verekszik már a dicsőség mezején. Amilyen lelkiismeretes volt itthon, a harctéren is csak olyan maradt. Végre őt is elérte a hősök sorsa. Ott esett el a Durazzó mellett vívott harcokban. Vajjon az emberek rajtahagyták-e az ujján azt, amit Szent Antal neki a megáradt érből visszaadott? A fekete hegyek aljába vésett sírból mélységes sóhajt, honfiúi óhajt hozott a szél. Az ellenség golyójától leterített főhadnagy szíve mozdult meg és üzent a szél szárnyain nekünk:

— Az én drága Szentem példája szerint éljetek és Ő mellettetek áll. Segítségével visszaszerezhetitek és talpraállíthatjátok szegény kerékbe-tört, megcsonkított hazánkat, mint visszaszerezhettem én a Fekete ér által elrabolt jegygyűrűmet akkor, amikor még édes hazám buzatermő rónáiban gyönyörködhettem.

A szél elült. A hős megszakadt szívéből jött üzenet pedig itt száll-dogál köztünk, hogy figyelmeztessen bennünket az elveszett tárgyak vissza-adójára, Pádulai Szent Antalra . . .

A jótett meghozza a kamatját.

Zsigmond királyt egy alkalommal bizalmasa megkérdezte, ajánlhat-e neki valamit.

— Szólj bátran — buzdította a király —, hiszen tudod mindig szívesen megfogadtam szavadat.

— Uram — szólt a nemes —, nem tudom helyeselni, miért bánsz oly nagylelkűen ellenségeiddel?

— Hogyan gondolod ezt? — kérdezte kíváncsian a király.

— Te úgy bánsz velük, annyira kegyes vagy hozzájuk, hogy úgy látszik, mintha nem is ellenségeid lennének.

— Igazad van — felelt a király —, mert midőn szeretetembe fogadom, akkor barátaimmá teszem s a hála kötelékével magamhoz láncolom őket.

Milyen más lenne sokak élete, ha szeretni tudnának akkor is, amikor fáj a szívük és nehéz megbocsájtani.

Jézus szentséges Neve.

„A Te nevedet Isten így fogja nevezni
mindörökké: igazság békéje és az isteni féle-
lem dicsősége.”
Baruk 5., 4.

Oly névről szólnak az itt következő sorok, amelynek hallatára, olvas-
tára meg kell hajolnia minden térdnek, akár szeráfé legyen az égben, akár
bukott angyalé a pokolban, akár hívő keresztényé, akár katolikus keresz-
tény vallás gyűlöletétől tajtékzó hitetlené, vagy pogányé a földön. Mert
ez a név hódolatot, sőt imádást érdemel még azoktól is, akik bár átkoz-
zák, mégis kénytelenek meghódolni előtte.

Jézus Szentséges Nevéről akarunk pár szót ejteni. Ama névről, amelyet
tulajdonosa nem véletlenül viselt, nem is családi hagyományokból, még-
kevésbé hivalkodásból. Ama névről, mely csakugyan kifejezi viselőjének
leglényegesebb tulajdonságait, melyben benne van annak egész egyénisége,
élete, főműve, mely maga is tehát benne van a jó Istennek örök tervében,
az üdvösség rendjében. Mert ez a név: „Jézus” annyit tesz, mint meg-
váltó, szabadító, üdvözítő.

És Jézus csakugyan Megváltónk, ki saját vére árán váltotta meg
lelkünket. Szabadítónk, ki összetörte a bűn rabbilincseit. Üdvözítők, aki
megnyitotta a paradicsom bezárt kapuit.

Oly találóak Baruk proféta szavai is, hogy érdemes egy kissé időz-
nünk náluk, fontolóra véve őket egyenként.

„Igazság békéje . . .”

A bűn a legnagyobb igazságtalanság. Fölforgatja azt a rendet, amelyet
Isten öröktől fogva megállapított. Széttépi a legősből és legerősebb köte-
léket, t. i. a kötelességet, hisz nincs ősből kötelék, mint Istentől való
függésünk és nincs fontosabb kötelességünk, mint Istennek hinni és szolgálni.

A bűn a legnagyobb hazugság. A boldogság délibábját varázsolja az
ember szómjas, tikkadt, vágyó lelke elé, pedig a bűnben nincs boldogság,
a bűn csak mámorító, bódító szer, melynek kábulatából felébredni csak
annál keservesebb, annál károsabb, annál végzetesebb.

A bűnben tehát béke nincsen. Már a Szentírásbeli őskorban is Jób
pátriarka úgy jellemzi a kárhozatot, hogy ott „semmi rend, hanem örök
iszonyat lakik”. (10., 22.) Mert a bűn megbontotta az egyedül lehetséges
rendet, hogy a teremtmény akarata szolgáljon a Teremtőnek: azért nem is
lehet nyugodt a lelkiismerete, nem is lehet békessége se ezen, se a másvilágon.
„Nincs békességük az istenteleneknek, ugymond az Úr.” (Izaiás 57., 21.)

Krisztus Jézus pedig kiengesztelte Isten haragját, a keresztfán elégtételt nyújtott Isten igazságának az egész világ bűneiért, tehát békességet is szerzett az ég és a föld között. Azért hirdették a karácsonyi angyalok is a békességet a jóakaratu embereknek.

„Az Isteni félelem dicsősége . . .“

Ezt is lerontotta volt a bűn.

A bűn lázadás a legfölségesebb Úr, az uraknak Ura s a királyoknak Királya ellen. A bűn tehát dacos megtagadása az Úr félelmének, mely a

bölcsességnek, vagyis végelemzésben magának az üdvösségnek alapja. Ez a dac pedig, ez a lázadás magába foglalja egyuttal az Istent megillető dicsőségnek lábbaltiprását is. A bűn saját akaratunknak imádása, istenítése, bálványozása.

És jött Jézus és megtanította az embereket, hogy lélekben és igazságban imádják azt, aki maga is lélek, maga is igaz, maga is egy. És megtanította az embereket félni az Istentől, ki nemcsak jóságos Atya, de igazságos Bíró is egyuttal. És öregbítette az Úr félelmének dicsőségét az Ő élete példája és tanítása által, az Ő műve és alkotása által, a kereszt és annak vallása által, az üdvözültek végeláthatatlan serege

Páduai Szt. Antal Szienai Szt. Bernardinnal, a Jézus Szent Neve tisztelet kezdeményezőjével.

által, akiknek élén Ő, „az elhunytak első zsongéje“ (I. Kor. 5., 20.) bevonul a mennyekbe az Isten örök dicsőségét gyarapítani.

„A te nevedet Isten így fogja nevezni.“ Mert a megváltás az Isten bölcsességének titka, az Isten mindenhatóságának csodája, az Isten szeretetének ténye, az Isten irgalmának bizonyága — de bölcsesség és mindenhatóság, szeretet és irgalom, titok és csoda, cselekedet és bizonyág: ez mind benne van az Úr Jézus Szentséges Nevében.

És így fogja nevezni mindörökké. Hiszen így nevezte öröktől fogva, így nevezte az angyal ajkával, így nevezték őt kortársai, e néven áldják őt hivei, e néven imádják őt az üdvözültek mindörökké.

* * *

Jézus Szent Nevének tisztelete franciskánus eredetű ájtatosság. Szienai Szent Bernardin kezdte, két nagy és szent tanítványa, Kapisztránói Szent János és de la Marca Szent Jakab folytatta. Ez utóbbiak megfordultak hazánkban is és mindkettő a Jézus Szent Nevével lelkesítette Hunyadi hőseit a török elleni harcra, Jézus Szent Nevével vívták ki e hősök az 1456. évi nándorfehérvári diadalt és Jézus Szent Nevével készítette el a barátságklyás hős Szent János a kardos és kopjás hőst, a szintén szent-életű Jánost, Kapisztrán Szent János Hunyadi Jánost, az ujlaki franciskánus kolostorban az ő utolsó diadalára, a halálra . . .

* * *

Csak egy szót még, magyarázatul egy nehézségre, feleletül egy fel nem vetett kérdésre: Miért, hogy Jézus Szent Nevének tisztelete aránylag oly későn válik népszerűvé, utóbb hivatalosan is elismerté az Egyházban? S miért kezd az Egyház ilyen új ájtatosságokat és ünnepeket?

Először is Jézus Szent Nevének tisztelete oly régi, mint maga az Anyaszentegyház. Hiszen már Szent Péter mondja, hogy nincs más név, melyben üdvözlünk lehetne (Ap. Csel. 4., 12.). Szent Pál meg hangoztatja, hogy Jézus Nevére meg kell hajolnia minden térdnek a földön, a föld fölött s a föld alatt (Filipp 2., 10.). És Szent Bernát is már két évszázaddal a róla keresztelt Szent Bernardin előtt hirdeti Jézus Szent Nevének édességét. (In. Cant. S. 15., Super Missus est hom 3, In Circumcis. Dom. S. 1. stb.)

Jézus Szent Nevének tisztelete tehát oly régi, mint a kereszténység; Szent Bernardiné az érdem, hogy ezt a tiszteletet egy rendes, a pápák által jóváhagyott, a hívek által megkedvelt ájtatosság kereteibe foglalta. Jézus Szent Nevének zsolozsmáját és a szentmiséjét is ferences lélek állította össze: Busti Bernardin atya. VII. Kelemen írta elő a Szent Ferenc-rend számára, XIII. Ince terjesztette ki az egész egyházra.

„Hasonló a házigazda emberhez, aki kamrájából régit és újat hoz elő” (Máté 13., 52.) — ez az Anyaszentegyház. A régit nem hagyja, de kincstárának végtelen bőségéből mindig tud új ájtatosságokat, új ünnepeket előhozni, — Szent Keresztút, olvasó, Jézus Szent Neve, Jézus Szent Szíve, Mária-kongregáció, Krisztus Királysága stb. — melyek legjobban beleilleszkednek a kor hangulatába, legjobban felelnek meg az időszakos szellemi áramlatnak és lelki szükségletnek.

Régi ájtatosság, megújult áhítat: ezt jelenti Jézus Szent Nevének tisztelete.

Dr. Magyarász Ferenc O. Ciszt.

Egyről-másról.

Háborúk és békék. A párizsi nemzetközi jog társasága érdekes kimutatást tett közzé, mely 3400 esztendőre visszamenően állapítja meg az emberiség életének váltakozását a háború és béke változatai között. A megállapítás egyenesen elképesztő, mert azt látjuk belőle, hogy a történelem 340 évtizedéből békére mindössze csak 268 év jut. Pedig a 3400 esztendő alatt rengetegszámú békét kötöttek. Számszerint mintegy 8000 békekötést írtak alá, azonban ezek őszinteségére végtelenül jellemző, hogy a sok béke közül csak igen kevés volt érvényben két esztendőnél tovább.

Tudod-e? . . . Az előbbi keserű furcsaság felemlítése után helyénvalónak találok annak megkérdezését, vajjon tudod-e olvasó testvérem, hogy milyen megbecsülhetetlen kincs birtokosa vagy? Tudod-e, hogy szent hited birtokában és a vallásos élet következetes gyakorlásában milyen összhangzó és irigylésre méltóan békés lehet állandóan a lelki világod? . . . Minapában tért katolikus hitre Mr. John Moody, egy sok éven keresztül nagy szerepet játszó new-yorki bankár, aki a vallási közönyösségből mindenféle protestáns felekezetek és bölcséleti redszereken át lett egy szép napon katolikussá. Ez az ember nyilatkozott a következőképen: Csak kilenc hónapja vagyok katolikus, de igazán mondhatom, hogy ezalatt az idő alatt olyan lelki békére tettem szert, aminőt előbb sehol sem találtam. Ma holtbizonyos vagyok benne, hogy a katolikus hitrendszer az egyedüli megnyugtató felelet az élet minden nehézségére. Ezt mint olyan mondom, aki negyven esztendőn által végigtapasztaltam minden lehetőt és ismételten kijelentem, hogy a katolikus Egyházban található föl egyedül az élet összes problémáinak teljes megoldása . . .

Missziónáriusaink. A katolikus Egyház hithirdető testülete összesen 65.000-re tehető. E számban 15.000 felszentelt pap, 500 szerzetestestvér és 28.000 apáca van, a többi fennmaradó szám a hitoktatókat jelenti. A missziónárius gárda tagjai persze nemcsak a civilizált népek soraiból valók, hanem vannak köztük már meglehetősen számban benszülöttek is.

Érdekes zárándokok. Ezévben két ember biciklin zárándokolt Brüsszelből Lourdesba, a Szűzanya híres kegyhelyére. A különös zárándokút megtevése négy napig tartott, mialatt majdnem másfélezer kilométert bicikliztek az illetők. Tavaly meg valami jámbor ember ugyanezt az utat gyalogszerrel tette meg a Szűzanya iránti buzgóságtól vezetve. Két esztendővel ezelőtt pedig egy fiatalember taligán tolta ugyanezen a távolságon keresztül beteg édesanyját a lourdesi Szent Szűzhöz. Az idei számos

zarándok soraiból külön említést érdemel az a százhusz ujságíró, akik között megannyi nagy francia napilapoknak főszerkesztője is ott volt.

Szabadkőműves vezér belátása. India Trichinopoly nevű városában nagy szenzációt keltett az az esemény, hogy nemrégiben halt meg Mr. Rowtham és halála előtt áttért a katolikus vallásra. Nevezett úr előbb az ottani szabadkőművesek nagymestere és a délindiai vasúttársaságnak éveken át főtisztviselője volt. A katolikus és világi ujságok Dél-Indiában érdekes jelentést közölnek a közismert vezérférfiú épületes haláláról. Megtérése nekünk is sokat mond, mert azt mutatja, hogy a halál tükrében csak az igazi vallás marad igaz.

Véren szerzett tudomány. Az amerikai Denver Col. egyetemén sok orvostanhallgató van, aki a helybeli kórházaknak áruba bocsájtja véréátömlesztés céljaira. S ezzel megélhetést vagy legalább is jó, alkalmi keresetet biztosítanak maguknak. Akárhány ilyen módon fizeti tartásdíjának jelentékeny részét. A kórházak listát vezetnek a használható vércsoportokról, s mikor felmerül a szükség, megjelölik a kellőt s akinek olyan a vére, az szolgál a kívánt mennyiséggel. No ezek az ifjak aztán elmondhatják, hogy tudományukat véren szerezték meg.

Nagy csere. A franciák vezetősínházának, a Comedia Francaisenak igazgatója és 23 férfi és nő színész-tagja testületileg vett részt a nyáron Párizsban egy bencés apácának fátyolöltési szertartásán, hogy elbúcsúzzanak előbbi pályatársuktól. A fiatal szerzetesnő ugyanis előzőleg szinte jólismert tagja volt a színháznak, névszerint Ivonne Hautin, aki alig volt húsz éves, mégis ragyogó drámai karriért csinált. Azonban Lourdes-bazarándoklása idején önmagában a szerzetesi életre való hivatást ismerte fel. Két évvel ezelőtt, sikerei tetőpontján, gyors elhatározással szakított a színpalak világától és ujoncházba lépett. A próbaidő alatt a szeretet gyakorlásáról lett ismertté, főleg a szegények otthoni s a betegek kórházi látogatása során. Egy nap pl. tüdővésztes gyermek halálos ágya mellett, ahol az emberek csupa félelemmel eltelvek, hősi lélekkel kért csókot a haldoklótól, csak hogy bátorítsa őt. A párisi bíborosérsek végezte a szertartást több főpap jelenlétében, akik között ott volt Lourdes püspöke, Gerlier is. A szép ünnepségen résztvevők közül igen sokan szorultak az utcára, mert nem fértek be a látvány színhelyére. Csaknem mindenki sírt, egyedül Maria Ivonne nővér volt mondhatatlánul boldog. Bájos epizódja is volt az ünnepségnek. A befejezés után ugyanis Verdier kardinális a színészek csoportjához közelítve, mosolygósan mondta feléjük: „Kész vagyok ám, előlről kezdeni a szertartást!”

Burka P. Kelemen dr. O. F. M.

Szent Antal kis virágai.

I.

Amely elbeszéli Ferdinánd születését és zsenge ifjúságát.

Az 1195. esztendő Nagyboldogasszony ünnepén Liszabon városának falain kívül fekvő, egyik régi palotában egymást éri a sok vendég, akik azért jöttek, hogy kifejezzék szerencsekívánataikat és felajánlják ajándékaikat a kastély nemes úrnőjének, Donna Máriának, aki boldogan szülte a világra azt, akinek egy napon „a nagy csodatevővé” kellett lennie, páduai Szent Antalt.

Don Márton és felesége büszke portugál főrendű család nevének örökösei és roppant gazdagság birtokosai voltak és Istent hűségesen szolgálták. Mivel a fiatal szülők Isten szíve szerint való házasok voltak, azért a mennyei Atya, aki az atyákat és anyákat gyermekeikben bünteti vagy jutalmazza, megáldotta az ő frigyüket újszülött gyermekük által mind a két kezével.

Miután a gyermek megkapta homlokára az első anyai csókot, Donna Mária elvitte a palotával szomszédos templomba. Roppant bazilika ez, mely Isten Anyjának tiszteletére épült és Szent Vincének, Velence vértanújának testét őrzi. Itt kapta a gyermek a keresztség szentségével együtt a Ferdinánd nevet, amelyet később felcserélt avval, amely őt halhatatlanná tette. Itt világítottak lelkébe a kegyelem első sugarai, amelyet az isteni Mester tökéletes életre való hívását kísérik.

A hagyomány azt tartja, hogy Ferdinánd kicsiny korában kezecskéjével üdvözölte Mária szentélyét és mikor a tabernákulum elé vezették, a kiválasztott gyermek mindig titokzatos örömet tanúsított. Az ősrégi templom valóban úgy karolta őt fel születése óta, mint az anya a gyermekét, körülvéve éber gondoskodásával és szent figyelmével, állandóan szemmel kísérve életét, mely az ő árnyékában, vagy helyesebben, az ő világosságának ölében sarjadt ki, mint egy ritka kis palánta.

Közvetlen a palota ablakai előtt állt a bazilika. A gyermeket tehát szinte a szent himnuszok éneke kísérete mellett ringatták álomba, imádság és tömjénillat légkörében növekedett s mihelyt kibontakozott gyengéd és tiszta lelke, azonnal áthatotta azt a legszentebb miszticizmus. A zsolozsma szépsége és a szent istenszolgálat csodálatos összhangja elragadta ezt a fiatal szívet. Az atyai ház és Isten háza örömeinek ábrándosa lett.

De a sátán urasága sem késlekedett haragját kiönteni erre a dicsőségre hivatott lényre. A nyílt tekintetű és tiszta ajkú, jámbor gyermekben felfedezte az ördög a hatalmas ellenfelet, a bajnokot, akinek rendkívüli győzelmeket kell fölötte kivívnia. Az első pillanattól kezdve állandó és könyörtelen harcot indított Krisztus ifjú katonája ellen. Mivel semmi hatalma sem volt ezen angyali lélek felett, azért a hazúgság örök atyja elhatározta, hogy megrettentéssel győzi le, hogy így eltávolítsa a templomtól és unottá tegye számára az imádságot.

Egy napon Ferdinánd, mindennapi szokása szerint, leborult az oltár elé. Imádkozott. Szinte elveszett a hatalmas ősi katedrálisban, mint kis madár az erdőben. Az üvegfestményen beömlő napsugár színes fényárral vette körül. A gyermek kiöntötte ragyogó lelkét az Isten előtt. Hirtelen vad szél zúgott végig az üres templomhajókon, sűrű füstgomolyag tódult be, hogy elhomályosítsa a szentély csillagos bolt-hajtásait, mialatt az építmény egész belseje visszhangzott a pokoli üvöltéstől. A

P. Unghváry Antal, a Kapisztrán Szt. Jánosról nevezett rendtartomány új vezetője.

viszakozik és eltűnik a sötétségben. A gyermek csendesen és vidáman folytatja tovább imádságát, mialatt elhalnak a sátáni üvöltések utolsó visszhangjai és szétfoszlanak az utolsó árnyékok, melyekbe a gonosz lélek beburkolódzott. A csendes templomhajók oszlopai újra előtűnnek teljes pompájukkal és ékességükkel, újra felragyogtak a boltívek freskós csillagai, a szentély színes üvegfestményei ismét szórni kezdték a márványpadlóra rubin és ametiszt kincsüket, az oltár aranyozott keresztje pedig még diadalmasabban ragyogott fel, mint valaha, a gyermek káprázó szeme előtt.

Láthatatlan angyalai kíséretében Ferdinánd elhagyta a szentélyt, hogy

borzalmas sötétségben Ferdinánd észrevette a tisztátalan kísértő szörnyű és visszataszító alakját. A gyermek reszketett. De ahelyett, hogy elfutna, ártatlanságának ereje és lélekjelenléte felfegyverzi őt a kereszt jelével és annak képét lábaí előtt a kórus követére rajzolja. A fájdalom és düh ordításai rázzák meg erre a boltíveket és a Sátán, legyőzve,

a szülői házba elvigye hálájának és áhítatának ezt az emlékét. Nem is vette észre, hogy háta mögött hagyta első győzelmének kitörölhetetlen diadaljelét. Valóban, a hit, mely hegyeket mozdít el és amely az övé volt már, kivájta a márványt és íme a kövek beszélnek, hogy kórusban zengjék halhatatlan nyelvükön a jövő nemzedékeknek a kis gyermek győzelmét a pokol hatalmassága fölött.

Másnap a Boldogasszony templomának papjai mind meglepődve látták meg ezt a kis keresztet, melyet a gyermek újja rajzolt a kórus kövezetére és azóta népek tódulnak oda, hogy tiszteljék ezt a csodálatos jelet, mely még mindig győzelmeket arat.

Érdekes apróhirdetés.

A világháború után azt lehetett hinni, hogy a halottakkal a háborút is eltemették. Tudjuk, nem így történt. Egy csomó állam hallani se akar komoly leszerelésről. Vannak országok, hol háborúra készülnek, hol a sajtó szabadon uszíthat. Erről bárki meggyőződhetik, ha figyelemmel kíséri a külföldi híreket. A háború szelleme és lehetősége egyáltalán nem szállt sírba. De hogy a halottak se legyenek még eltemetve, alig merte volna valaki gondolni.

Francia lapokban minduntalan fölbukkanik Reims polgármesterének apróhirdetése, mellyel magas bér mellett földmunkásokat keres. Sokan csodálkoztak, hogy miért nem tesznek eleget a munkások a fölszólításnak, hiszen Franciaországban is bőven akad munkanélküli. Az elmúlt napokban olvashattuk, hogy éhségmarsot akarnak rendezni Párizs felé. Miért nem vonulnak inkább Reims felé? Azért, mert az emberek tudják, hogy a polgármester által hirdetett „takarítási munkálatok” nemcsak borzalmasak, hanem életveszélyesek is. Nagyon sokan tudják, hogy Reims körüli erdőségekben és magaslatokon vagy 400.000 katona holtteste — leginkább németeké — hever még szanaszét temetetlenül.

Az ember szemét dörzsöli és csodálkozva kérdi: Lehetséges ilyesmi 14 évvel a világháború után? Bizony lehetséges. Szegény katonák úgy fekszenek, ahogy a golyó érte, vagy a gránát széttépte őket. Rémes, idegeket őrjítő látvány a háború furiájának vad rombolása, szörnyű pusztítása. Még a levegőt is megüli valami nyomasztó érzés és az egész vidék tele van a halál rémeivel. Oda csak olyan emberek valók, akik acélidegekkel rendelkeznek, kik nem rettennek vissza a legvisszataszítóbb látványtól sem, kik nem félnek föl nem robbant gránátoktól, kik lélekzeni tudják a meg-

mételyezett levegőt, mely most is terjeng a hajdani csatatér fölött. A legtöbb munkás azonban nem bírja se erővel, se gyomorral a szörnyűségeket. Hamarosan hátat fordít a halál a pusztulás színhelyének. Ahogy nem régen is tették. Egy betonállásban megtalálták 8 német katona holtestét. Mindegyik kezében dobásra kész gránátot tartott. Az első hullától az egyik munkás el akarta a gránátot venni. A gránát azonban robbant és darabokra tépte úgy az élő munkást, mint a halott katonát. Mikor ennek híre ment, babonásan menekültek az emberek a vidékről. Így a szegény 400.000 hősi halottnak valószínűleg még soká kell várnia, míg az anyaföldben megtalálja megérdemelt pihenését.

Volna egy ötletünk. Össze kellene szedni a francia szabadkőműveseket, kiknek jórészt a háborút köszönhetjük és kivezényelni őket a csatatérre. Ugyanígy kellene tenni a háborús lázítókkal. Sőt a nemsokára összeülő leszerelési konferenciát is lehetne eredményesebben foglalkoztatni. Ki lehetne a delegátusokat is vinni oda. Ha másra nem, hát őrizték ellen a holtak eltakarítását. Míg ez meg nem történik, nem szabad háborút üzeni, de még fegyverkezni se. Biztos volna a siker. A genfi népszövetség nagyszerűen beválna, szakosztályaik kifogástalanul működnének és a küszöbön álló leszerelési konferencia se oszlana föl határozat nélkül.

A belvárosi ferences harmadik rend missziós kiállítása.

A tanító Egyház.

Attól a pillanattól, hogy a bűn nyomán elhomályosult értelmű s rosszra hajló ember Isten átka következtében magára maradt, mindig érezte, hogy természetfeletti kérdésekben eligazítóra, mindentudó vezetőre szorul. Voltak ugyan az emberiségnek ma is megcsodált lángeszű bölcsei, de mind-mind csak tapogatóztak ott, amikor Isten titkaiba akartak betekintést nyerni. A „Harmatozzatok“ égfelelő törő rimánkodása arról tanuskodik, hogy esengve kértek valakit, aki ismét emberré teszi a sötétség vak homályában tévelygő Ádám-utódot. Ebbe a zürzavarba égbe szállott isteni Mesterünk azzal teremtetett rendet, hogy Maga helyett az Isten Harmadik Személyét küldte el, hogy oktassa, nevelje a tévelyek s fölfogások khaoszában botorkáló emberiséget.

Krisztus ezt a nagy ajándékát nem adta senki másnak, mint a Tőle alapított Egyháza földi helyettesének: a római pápának. Kijelentései: „én veletek vagyok mindennap“ s „legeltesd bárányaimat s legeltesd juhaimat“, majd másutt „te Péter vagy s e kőszálon építem Anyaszentegyházamat“, mind megdönthetetlen tényként hirdetik nekünk, hogy Krisztus ígéretét valóra váltotta s velünk, Egyházunkkal van, s a Szentlélek irányításával tanít bennünket mindarra, amire szükségünk van.

Évszázadok vérrel megírt történelme a bizonyosság, hogy Krisztus nem hagyta el Egyházát s az a tény, hogy XX. évszázad viharai sem tudták megváltoztatni az Egyház tanítását, beszédes bizonyítékai annak, hogy Krisztus a „csalatkozhatatlanság“ ajándékát adta örökségképen Egyházának.

Mily boldogító tudat az, hogy valaki az igazság birtokában van. A tanító Egyházra hallgatva, amellyel, mint tudjuk, Krisztus és a Szentlélek van, nem tévedhetünk, bármennyire is megváltozik a körülöttünk zajgó világ felfogása. Ez a tudat kölcsönzi az Egyháznak azt a nyugodtságot, amelyet nem találunk meg sehol máshol. Innét a katolikus Egyház nagy átfformáló ereje, ezért az a hatalmas erő, amely vértanukat nevel s a keresztény élet hőseivel, a szentekkel, a szentek példájával mutatja, mivé tudja a tévedhetetlen Egyház alakítani gyermekeit.

Mikor körülöttünk elméleteket, véleményeket s a történelemben kultúrákat látunk megsemmisülni, vegyük észre Krisztus nagy ajándékát s köszönjük meg, hogy tévedhetetlen vezetőre bizta lelkünk ügyét. S mikor talán hűségünkért mások (tehetetlenségükben) kigunyolnak, térjünk Szent Pál szavaival napirendre gunyolódásukon: Scio cui credidi. — Tudom kinek hittem.

—s—n

Kínai festmény a tanító Egyházzól.

Boldog Margit — Szent Margit.

Január 28-án lesz tíz híján hétszáz esztendeje, hogy Árpádházi Boldog Margit, IV. Béla királyunknak és Laskaris Mária királynénak leánya, még a tatárjárás szomorú napjaiban Klisszában az Adria partjain született.

Jámbor és istenfélő szülei őt már születése előtt is följánlották a jó Istennek mintegy váltságul a tatár veszedelemtől való szabadulásért. Királyi gyermeküket már zsenge korában elvitték előbb a Szent Domonkos-rendi apácáknak veszprémi, utóbb Nyulak-szigeti kolostorába, ahol a királyleány a legbensőbb áhítatban, alázatosságban, önsanyargatásban és igazán angyali tisztaságban töltötte rövidre szabott, de a tökéletesség magas fokára emelkedett életét. Meghalt 1271. január 18-án. Már tulajdon testvéröccse, V. István király kérte 1272. január 13-án X. Gergely pápától Margitnak szentté avatását; az eljárás meg is indult, azonban V. Imre alatt 1366-ban bevégezetlenül abbamaradt. A magyar nép ugyan kezdettől fogva mindenkor a maga szentje gyanánt tisztelte B. Margitot s a római szentszék az ő tiszteletét ebben az alakjában jóvá is hagyta, mindazonáltal a magyar léleknek kívánatos, Árpádháza e lilomtiszt virágához pedig méltó volna, ha a szenttéavató per is befejeződik és az egész egyház őt oltáraitra emelhetné.

Kívánatos volna . . .

Úgy van; de ki legyen ennek a kívánságnak a támogatója a római szentszéknél?

Boldog Margit maga!

Igen, ő maga, mert tudjuk, hogy az Egyház igen szigorú a szentek tiszteletének elrendelésében. Különösen pedig köztudomású az Egyháznak ama követelménye, hogy legalább két hiteles csodát kell bemutatni, míg az Egyház valakit oltárára helyez.

Kérjük tehát B. Margittól e két csodát. Kérjük bizalommal, hisz nem kérünk ezzel se a jó Istentől, sem ötöle rosszat. Ne féljünk, hogy ezzel az Istent kísértjük, hiszen ha az Istent kísérténé, telve volna vele az evangélium is. Szent Szűz is azt követte volna el a kánai menyegzőn. Kérjük Boldog Margitot, dicsőítse meg saját magát, meg a jó Istent, hogy mi is dicsőíthessük Istent az ő szentjeiben. Végezzünk e célra külön imádságot, önmegtartóztatást, ajánljunk fel mennél több jócselekedetet, ne szűnjék meg az a szent erőszak, melynek biztos a meghallgatása, mely Árpádházi B. Margitnak meghozza szentté avatása dicsőségét, a magyar katolikus Egyháznak pedig egy régi csillag fényének új felragyogását.

T. I. dr.

Szibérián át a kolostorig.

(13.)

Irta : P. Markó Marcell O. F. M.

Ki ne pihenne meg szívesen, itt hagyva a jajteli mát, gyermekévein?

Gyermekemlékeim egyik jóságos alakja Csepregi Örzse néni. Örzse néni szomszédunk volt, aki különösen tudott a gyermek nyelvén és így könnyen érthető, hogy mindig ott lábatlankodtam, ezer kérdéssel ostromolva a jó öregeket. Soha sem felejttem el, egy hideg téli este, tökmagolajos mécs mellett ott kuporodtam az Örzse néni ölében és hallgattam meséjét. Közben István bácsi, élete párja, bebicegett, fején a jellegzetes csúcsos asztragán sapkával. Amint kalpagját levette a fejéről, tréfásan, hirtelen az enyémbe nyomta, ami nekem szörnyen tetszett. Erre a kérdések egész özöne kezdődött: hogy István bácsi sapkája miért csúcsos és miért nem lapos és hogy miért hívják asztragán sapkának. Azután hosszú mesébe foglalva előadta, hogy azért, mert egyenesen az ő számára Asztrahánban gyártották, kis bárány bőréből. S hogy ott minden bolt ilyen sapkával van tele.

Most már jól tudom, hogy István bácsi sapkája sohasem látta Asztrahánt és saját szememmel kellett a sors különös játéka révén tapasztalnom, hogy Asztrahánban hirmondója sincs ezeknek a becsületes magyar fejeket ékesítő csúcsos asztragán sapkáknak. Pedig akkor készpénznek vettem, hogy ott minden bolt István bácsi sapkájának öccsével-bátyjával van tele...

Asztrahánban bolyongva sokszor eszembe jutott ez a kis epizód. Igen Asztrahánban, mert a transzportunkat szállító gőzös eme város keleties stílusban épült állomása előtt torpant meg.

Egy csapat feltűzött szuronyú muszka várt bennünket, fiatal orosz tisztecskével az élen. Érkezésünk nagyon meglepte őket. Mert alig másfél órával előbb kapták csak a távirati parancsot, jó muszka szokás szerint, hogy részünkre elhelyezésről gondoskodjanak.

Kiszálltunk, málháinkat kiraktuk, már akinek volt mit, majd „pocsetiri” — vagyis „négyes sorokba” álltunk és meg indultunk a város felé. A 200.000 lakosú város eredeti találkozása nyugatnak kelettel. A fényes Moszkovszkája és a Policeijszkája utcák a kényes nyugati igényeket is kielégítik, de a kirgiz, kalmük, perzsa, tatár és örmény negyedek hamisítatlan képét tárják elénk, minden vonatkozásban, keletnek.

Menetközben egymás után vonulnak el a város jellegzetes, előttünk eladig ismeretlen alakjai. Nagyhasu, pislákoló szemű tatár kereskedők; ferdeszemű, piros köpenyes kalmük boncpapok. Lefátyolozott perzsa nők. Prémes kucsmában járó, érdekes szakállu, kirgizek. Lapos sapkáju, muszkainges „csinivnikok” — „hivatalnokok”. Deréksálas „izvoscsikok” — „fiakkeros kocsisok”.

Itt már nem volt ujság a pléni. Már voltak foglyok, a przemysliek. Előre örültünk, hogy milyen kényelmesen bele ülünk a készbe, amit már az elődök kitiportak. Felcsillant a szemünk, amint az egyik földszintes ház erősen rácsos ablakán kíváncsi, rendesen öltözött tisztek tolongtak. De uramfia a „Kurocskin”, így hívták ezt a szállást, nem a mi számunkra készült. Majd minden álmunk szerte foszlott, amint a másik tábor, az egy emeletes przemysli tábor előtt is csak elvonultattak bennünket.

Talán egy órát sétálgattunk így a városon keresztül, amikor a Volga partján egy rozoga, elhagyatott, piszkos emeletes faépület előtt megálltunk. Kevéssel előttünk orosz katonák laktak s ebben a kimondhatatlanul piszkos épületben szállásoltak el bennünket. A pricsek teles-tele voltak féreggel, a parti raktárok patkányai világos nappal fogócskáztak. Itt képtelenség volt egy éjelt is eltölteni. Zúgolódva kerekedett fel a társaság, kivonult az udvarra s ott az Isten szabad ege alatt éltünk éjjel-nappal 14 napon át. Az édes anyaföld volt a nyoszolyánk s bizony egyeseknek nem is volt mit nyoszolyájára kiteríteni. Hisz nekem is csak egyetlen köpenyem volt és semmi egyéb. Ez volt a derékaljam, téglá a vánkosom, az éjszaka a takaróm. Oh áldott fiatalság! mégis úgy aludtam, mint a tej.

Sok lamentálásunkra végre eljött a „polkovnik”, — az „ezredes”, a lengyel származású jó Kraucsenác tata, a foglyok igaz barátja, hogy megszabadítson bennünket a „poloskás láger”-ből, ahogyan ezt az átkozott helyet a hadifogolykrónika közönségesen nevezni szokta.

(Folyt. köv.)

Néhány szó a keresztényszociálizmusról.

A vallástalan és nemzetietlen szociáldemokrácia ellensúlyozására alakult Németországban a keresztényszociálizmus. Ez a mozgalom a társadalmi bajokat a társadalmi igazságtalanságok megszüntetésével és a krisztusi igazságoknak az életbe való átültetésével akarja orvosolni. Nem hirdet a keresztényszociálizmus forradalmat, utcai tüntetést, hanem igazságot, jogot és szeretetet. Ennek a mozgalomnak a zászlaját a múlt század második felében a nagynevű mainzi püspök: Ketteler báró bontotta ki, aki egész életét a szociális kérdéseknek szentelte. Az ő vezetésével a keresztényszociálizmus Németországban rövid időn belül annyira megerősödött, hogy a törvényhozásban is vezetőszerephez jutott.

A szépen fejlődő mozgalom hatalmas pártfogót nyert a mélyen szociális érzékű XIII. Leo pápában, aki 1891-ben kiadta a híres „Rerum novarum” kezdetű bullát s benne rámutatott korunk társadalmi bajaira, de egyuttal orvoslásuk módjára is. Ez a híres pápai bulla körvonalazza mindazokat a teendőket, amelyeknek nyomán remélni lehet a társadalmi bajok megszüntetését. A keresztényszociális mozgalom máig is ezt a pápai bullát vallja alapszabályának.

A keresztényszociálizmus hazánkba eléggé megkésve érkezett. A virágkorát élő liberalizmus nem volt alkalmas idő a társadalmi igazságtalanságok ellen való küzdelemre. Az egyetlen Giesswein Sándor mert csak sikra szállani az elnyomott munkásságért, hogy annak jobb megélhetési lehetőséget biztosítson és kiragadja őket a „földi menyországot” ígérő, de minden vallásos meggyőződést lábbal taposó szociáldemokrácia karjaiból. Írt, szónokolt, agitált a munkásság érdekében s az ő érdeme, hogy a közfigyelmet ráirányította a keresztényszociális feladatokra. Giesswein sok félreértéssel találkozott, de a részvétlenség nem törte meg munkakedvét és akaraterejét s még életében láthatta munkájának eredményét, mert ha nem is virágzó, de legalább szépen fejlődő szervezetet hagyott reánk örökségül.

A keresztényszociálizmus két főeszmét írt zászlajára: a *vallásosságot* és a *hazafiasságot*. Amíg a szociáldemokrácia fennen hirdeti, hogy aki keresztény, az nem lehet szociálista és aki szociálistává lett, az nem lehet többé keresztény, addig a keresztényszociálizmus őszintén kimondja, hogy a *vallás* az egyetlen biztos alap, amellyel el lehet kezdeni a társadalmi bajok orvoslását. Az embereknek nem tervezgetni, gyülekezni, ankétezni kell, hanem vallásosan élni. És éppen erről feledkeznek meg azok, akik

a társadalmi bajok megszüntetését holmi marxista zsidó tanoktól várják. Nem akarják ugyanis észrevenni azt, hogy a társadalmi bajoknak legtöbb oka az, hogy az ember eltért az Isten örökérvényű törvényeitől. Biztosítsa az állam a legszociálisabb törvényeknek, a tizparancsolatnak megtartását, s amely napon újra életbe lép a tizparancsolat, ugyanakkor megoldáshoz jut a sokat vajudó társadalmi kérdés is. De amíg az államok hivatalosan vallásnélküliek, amíg az Egyház törvényeivel ellenkező törvényeket hoznak, amíg pártfogásba veszik a bűnt, addig ne várják a helyzetnek jobbrafordulását. Amíg nem lesz meg a kölcsönös megbecsülés a munkaadó és a munkás között, amint Isten IV. parancsolata foglalja magában, addig nem számíthatunk a társadalmi bajok megoldására. Amíg nem lesz szent a saját magunk és mások élete, amíg nem lesz tiszta az erkölcs, biztos a magánvagyon, sérthetetlen a jóhírnév, addig nem lesz megoldva a társadalmi kérdés. Pedig mindezt magában foglalja az Isten tizparancsolata. *Nem a szegénység a társadalmi bajoknak az oka, hanem a szívtelenség.* Ez pedig azért kapott lábra, mert Krisztust száműztük a társadalmi életünkből. Megelégszünk azzal, hogy templomainkban jelen van, de kizárjuk őt családi és magánéletünkből. Azért kell tehát mély vallásosság, amely Krisztust újra az életünk középpontjává teszi, amely az embert megtanítja önzetlen szeretetre, amely egyedül van hivatva arra, hogy megoldja korunk társadalmi kérdéseit. Isten nélkül, Krisztus nélkül, vallásos élet nélkül haszontalan levegőverdesés minden emberi próbálgatás — ezt vallja és tanítja a keresztényszociálizmus.

A keresztényszociálista mozgalom nem törli el a nemzeti határokat, nem hirdet világproletáriátust, hanem féltő gonddal őrzi nemzeti jellegét és hazafiúi lelkesedéssel szolgálja azt az államot, amelyet szülőjének vall. Amint a kereszténység is, habár kölcsönös testvériséget hirdet, mégsem rontja le a nemzeti választófalakat, mert így hatalmas erőből, a nemzeti egység eszméjétől fosztaná meg a tagjait, éppúgy a keresztényszociálizmus is felhasználja a nemzetiségi kapcsolatokat, mert ezek erőssé, hatalmassá teszik a mozgalmat egyes országok határain belül. A keresztényszociálizmus tehát lelkes és áldozatkész hazafiakat nevel, akik nem szóval, hanem életükkel tanuskodnak szociális gondolkozásukról.

Ezt a mozgalmat kell támogatnia minden magyar embernek, mert egyedül csak ez hivatott a társadalom sebeinek orvoslására és csakis ezáltal remélhetjük a szebb jövőnek diadalát.

P. Vados Pál O. F. M.

MI AZ IGAZSÁG?

Miért nem temet el egyeseket az Egyház? Az egyedül igaz Anyaszentegyház gondoskodó szeretetéről tesz tanubizonyságot akkor, amikor megholt gyermekei hült tetemeit beszenteli és szolgájával utolsó útjára kíséri. Kifejezést akar adni ezzel annak, hogy még a halál után is szeretettel gondol azokra, akik hűséges gyermekei voltak. Azok, akik életükben nem törődtek az Egyházzal és annak parancsaival, az Egyház tanításával, sőt parancsait nyíltan is áthágták, nem kívánhatják, hogy az Egyház áldása kísérje utolsó útjukat, hiszen „erre életükben nem volt szükségük”. Nem kegyetlenség ez az Egyház részéről, csupán okos szigorúság, mert így is akarja kényszeríteni gyermekeit a Krisztustól kapott parancsok megtartására.

Lehet-e másvallásu a keresztszülő? Az Egyház határozottan kimondja, hogy a keresztszülői méltóságot csak kath. keresztény töltheti be. Ez nem „vallási türelmetlenség” az Egyház részéről, hanem a keresztszülők kötelességéből önként következik. Ezek ugyanis arra vállalkoznak, hogy kereszty gyermekük vallásos nevelését szívükön viselik. Ezt pedig egy luteránus, vagy kálvinista felekezetű nem teheti meg, kath. szellemben nem végezheti, mert hiszen éppen ellenkezőjét vallja életében.

Kik voltak a „Háromkirályok?” A magyar nyelv így ismeri ezt a valószínű három keleti tudóst, akik nemsokára Jézus születése után jöttek a Kisded imáadására. A napkeleti bölcsek tudósok vol-

tak, mert az evangélium „mágusoknak” hívja őket. Az azonban, hogy ereiklyéiket a kölni dómban őrzik, történelmileg nincs bebizonyítva. A hagyomány szerint Krisztus első hirdetői lettek Keleten és később vértanúságot is szenvedtek Keleten.

Érvénytelen, vagy szentségtörő gyónás. Ezt az végzi, aki szándékosan hallgat el valami olyat, aminek megvallására lelkiismerete kötelezi. Mint tudjuk, az ilyen szerencsétlenek rosszul végzik szentgyónásaikat. Ha erről esetleg közben megfeledkeztek, az így elvégzett gyónásaik nem lesznek szentségtörőek. De ha évek múlva is tudatára ébrednek, hogy még nem tették jóvá régi hibájukat és ha menekülni akarnak lelkiismeretük vádaskodásától, legközelebbi szentgyónásukban ezt meg kell említeni. Természetesen, azokat a szentgyónásokat, amelyeket készakarva rosszul végeztek, meg kell ismételniök.

Mi az „elkeresztelés?” Sok lanya katolikus abban a téves fölfogásban van, hogy nem baj az, ha a protestáns tiszteletes is kereszteli meg a gyermeket, azért a keresztség szentsége érvényes. Ez a fölfogás különösen ott hódít, ahol messze van a katolikus templom és így nehéz megközelíteni. Ezt, hogy a születésénél fogva katolikus gyermeket valamelyik felekezet papja kereszteli meg, nevezik „elkeresztelésnek”. Nemcsak a törvény bünteti az ilyen „elkeresztelőt”, de azok a katolikus szülők is súlyos bűnnel terhelik lelküket, akik ezt megengedik.

Gyakorlati kérdések rovata.

ROVATVEZETŐ: P. MOLNÁR ARKANGYAL O. F. M.

Vétek-e a pereskedés?

(3.)

A tanu.

Alig van per tanuk nélkül. A tanuk vannak hivatva arra, hogy valomásaikkal lehetővé tegyék a bírónak az igazságos, a ténynek megfelelő ítélethozatalt, amelyet az alperes vagy felperes, a vádló vagy a vádlott szavai után — akik mivel mindig érdekelt felek és így nem elfogulatlan tárgyilagossággal egyének — nem tudnak meghozni. Mi következik ebből? Az, hogy tisztában kell lenni a tanuknak a tanuzásra vonatkozó erkölcsi szabályokkal és kötelelességekkel. Hogy erre kioktassam a tanuskodókat, írom e jelen sorokat.

A tanuskodás első és fő erkölcsi kívánalma az, hogy tanu csak az lehet, aki valamit saját szemével látott, saját fülével hallott, szóval a maga érzékeivel tapasztalt meg. Aki csak mások elbeszélése után szerzett tudomást, hallott valamely dologról, azt nem nevezhetjük tanunak. Ezt nagyon jól jegyezze meg mindenki s ne merjen bíróság előtt olyan dologról tanuskodni, ne merjen olyan dolgokra megesküdni, amit nem maga látott vagy hallott. A bírónak esetleg ilyen kérdését: „*Mit tud a dologról*”? szintén ily értelemben kell venni. Aki csak másoktól hallott valamit, annak a fenti kérdésre azt kell felelni, hogy ő nem tud semmit.

Tegyük fel már most azt, hogy valaki tényleg szem- és fültanuja volt annak, ami a per tárgyát képezi. Tartozik-e az ilyen egyén tanuskodás céljából a bíróság előtt megjelenni? Ez esetben a következő szabályok tartandók szem előtt:

1. Bírói idézés nélkül senki sem tartozik önként tanunak jelentkezni, kivéve azt a két esetet, amelyről már említést tettünk előbbi cikkünkben, mikor a vádlóról és a feljelentőről beszélgettünk. E két eset: a nemzet, a közjó érdeke, vagy egy ártatlan ember kárának megakadályozása. Az első esetben a tanuskodásból származó esetleges kellemetlenségek dacára is jelentkezniünk kell, a második esetben azonban csak akkor tartozunk jelentkezni, ha ebből reánk nem származik nagyobb kellemetlenség. Ha a kár már megtörtént és egy ártatlan károsodott, az erkölcsstan nem kötelez

bennünket arra, hogy az igazi és titkos bűnöst feljelentsük, mert hisz ő maga sem tartozik önként feljelenteni magát, csak azért, hogy az ő bűne miatt ártatlanul elítélt egyént megmentse. Erre csak akkor lenne kötelezve, ha igazságtalan módon és eszközökkel élve, ő maga akarta és idézte elő az ártatlan megbüntetését. Ezt mondja a jog és a kötelesség. Azonban feltétlenül szebb és dicséretreméltóbb cselekedet az, ha az igazi bűnös látva azt, hogy helyette egy ártatlan embert ítélték el, önként jelentkezik, hogy az ártatlant megmentse. De amint mondtam, erre bűn terhe alatt nem kötelezhető.

2. Aki szabályszerű bírói idézést kapott, vett kézhez a tanukihallgatásra, annak meg kell jelennie, mert a fensőbbség igazságos és törvényes parancsának mindenki tartozik engedelmeskedni. E kötelezettség súlyos jellegű, kivéve ha nem komoly dologról van szó, vagy ha a megidézett elmaradt tanuvallomása nem sokat változtatna a helyzeten.

3. Ha valaki elutazna, elrejtőznék, hogy a tanuskodásra szóló idézést ne kézbesítsék neki, az ilyen legfőbb csak a szeretet ellen vétene az esetben, ha tanuskodásával tényleg meg tudta volna akadályozni valakinek súlyosabb jellegű károsodását; de szigorúan véve a dolgot, nem vét sem az engedelmesség, sem az igazságosság ellen. A szabályszerűen megidézett és az idézést átvevő tanu azonban, az engedetlenség és igazságtalanság vádja nélkül, már el nem maradhat a tárgyalásról.

Lássuk már most azt, hogy mi a megidézett tanu teendője a tárgyaláson, tartozik-e minden esetben tanuskodni?

A mondottakból már elég világosan kitűnik az, hogy minden szabályszerűen megidézett tanu tartozik lelkiismeretesen, az igazságnak megfelelően tanuskodni a bíróság előtt arról, amit saját szemével látott, fülével hallott, vagy bármi módon maga tapasztalt meg. Lehetnek azonban olyan esetek, amikor a megidézett tanu jogosan megtagadhatja a vallomást. Ilyen esetek a következők:

1. Nem szabad tanuskodni, bármit is elárulni a gyóntatónak abból, amit a gyónásból tudott meg. Itt nincs kivétel. Se az állam, se a közjó, se az ártatlan ellen tervezett merénylet, vagy okozandó kár, nem oldhatja fel a pap nyelvét.

2. Az, akinek titoktartás terhe alatt mondtak el valamit, pl.: ügyvédnek, orvosnak, vagy mint titkár tudott meg valamit, arról nem tanuskodhatik, hacsak a köz vagy az ártatlan súlyos kárának megakadályozása ezt nem kívánja meg.

3. Nem köteles tanuskodni az sem, aki előre látja azt, hogy vallo-

mása miatt őt, vagy hozzátartozóit súlyos erkölcsi vagy anyagi kár fogja érni. Ezért rokonai ellen senki sem tartozik tanuskodni. Itt is kivételt képez a közjó esete.

4. Aki jogtalanság, pl.: erőszakoskodás, más levelének felbontása révén jutott valaminek tudomására, az sem köteles tanuskodni.

5. Aki nem biztos a dologban, vagy pedig csak másoktól hallotta azt, ami felől a bíró őt kérdezi, az nem tanuskodhatik.

Amint e kivételből láthatjuk, a tanu köteles vallomásával az igazságot szolgálni, de csak oly módon és oly esetekben, amikor tanuskodásával nem követ el jogtalanságot, vagy szeretetlenséget. Azért kívánatos, hogy a megidézett tanuknak helyén legyen az eszük. Nagy körültekintéssel és még nagyobb lelkiismeretességgel feleljenek meg tehát feladatuknak, mert ellenkező esetben Isten és emberek előtt számadásra vonatnak azért, ha tudatosan, rosszakarattal, vagy akár könnyelműen is másnak kárt okoznak. Ilyen esetben tartoznának még kellemetlenségek árán is jóvátenni hibájukat, megtérítve az általuk okozott kárt, vagy pedig vallomásuk visszavonása által kiszabadítva a hamis tanukodásuk miatt szabadságukat veszített egyéneket.

KÖNYVESPOLC.

P. Takács Ince O. F. M.: Nérótól Diokléciánig. (Szent István könyvek 105.) Budapest, 1933. 228 l. 5 pengő.

Ez a könyv nem tudományos mű oly értelemben, hogy elvont tárgyat dolgoz fel s csak kevesebben tud érdeklődni benne. Nem. De a szerző magáévá tette a tárgyára vonatkozó tudományos irodalmat s így írta meg könyvét. Nem függeszt minden szóhoz jegyzeteket, csak a legszükségesebb helyen él vele, ott azután hozzáértéssel tárgyal vitás kérdéseket is.

Valami sajátos módon aktuális ezt érzem az egész műben. Miért? Mert a küzdelmes mában élő ember vigasztalást meríthet és győzelmet remélhet olyan kezdet után, amilyen az első keresztényekről megrázó erővel döbben elénk e könyvből.

Ma, amikor soknak életvonala megtörik egy bátor lendülettel legvőzhető akadályon, engedjük magunkra hatni a győzelmes életnek sodrát, amely felénk lobog e könyv soraiból. Óriás emberi erővel, típrással fojlogatták a kereszténységet, minden eszközt felhasználtak az egyesek megrontására, hittől elszakítására, hogy megrendíthessék a krisztusi vallás alapjait s az összeroskadjon. Erősebbnek érezte magát a gyöngye gyermek, hajadon, asszony, a túlerővel szemben tehetetlen férfi, mint a hóhér-hatalom, mert Krisztus ereje élesztette, duzzasztotta. S ez a mind máig hol gyöngébben, hol erősebben hangzó nem, ez az aktualitása a könyvnek. Ma is annyira szükség van, hogy az ember bátran dörögjön nemet, ha kell és szilárdan tudjon megállni Krisztus mellett mindig, akár nyílt hit- és erkölcsellenes áramlatok, akár a közömbösségen át Krisztus ellen fordítani akaró törekvések, csábítások torlódnak eleje. Röviden: a friss kereszténység töretlen, túlárado ereje kell nekünk, amely jó, felüdítő, új örömet öntő azokba, akik diadalos lélekkel járnak életútjukat. — Ha csak azért íródott volna ez a könyv, hogy így eszméltesse, — nem volt hiábavaló a sok évi kutatás, aldozatos fáradozás.

P. P.

NÉGYSZEMKÖZÖTT.

„Békesség jeligére.“ A kérdéses dologban Ön szigorú kötelességét már teljesítette azzal, hogy kereste a kibékülés útját. Ha ebben a jószándékában bezárt szívekre talált, az jellemző azokra, akikkel békülni akart. De ha — leveléből azonban erre nem tudunk következtetni — akarátán kívül, Ön volt a baj előidézője, valami formában kísérelje meg ismét a kibékülést. Ez, bármi idézte elő a két család közötti nézeteltérést, csak az Ön finom lelkiületéről tesz bizonyosságot. Ismételjük, ez azonban már nem kötelessége. Tehát minden félelem nélkül, nyugodtan járulhat a szentgyónáshoz s ha tanácsunkat követi és nem tulajdonít érdemen felül sokat „haragukra“, nyugodt lesz lelkivilága.

2. Hogy szentgyónásai érvényesek voltak-e, vagy nem? e számban talál rá feleletet.

„Örvény szélén.“ Nem haragszunk, csak nagyon csodálkozunk levelén. Higyje el Kedves Ismeretlen, „még“ egy 17 éves leány is nagyon rászorul édesanyja támogatására. Azzal, hogy iskoláit elvégezte, még nem lett önálló. Egyes veszélyeket Ön is észrevesz, de reméljük, nem mondja őszintén: „Ismerem az életet“. Lássa, édesanyja jobban ismeri s éppen azért félti az ő legdrágább kincsét — gyermekét — a veszélyektől. Ne fájjon az Önnek, hogy „egyesekekkel“ nem engedi barátkozni és nem viszi olyan helyekre, ahová Ön kívánczik. Igen, egy leányt mi sem tiltunk el a szórakozástól, de úgy-e, a kettő között különbség van? Önnek — éppen azért, mert fiatal — imponál a flörtölő, fölényes, fiús-leány, de higgye el, „fehérített sirok“ ezek. Hol van ezeknél a lélek? Fogadja meg tanácsunkat és kövesse édesanyja néha talán „kicsinyes“ parancsait. Higyje el, nem ártanak Önnek.

„Hív az Úr?“ 1275. sz. Az a vonzalom, amelyet az ember a zárda élete után érez, Isten különös ajándéka. Csak helyeselni tudjuk azt az eljárását, hogy alapos megfontolás után lép erre a pályára. Igaza van, tisztában kell lennie képességeivel, hogy vajjon elég fizikai, de még inkább lelki ereje van-e szép hivatása nehézségei leküzdéséhez. Midőn majd egész határozottan látja, hogy „hívja az Úr“, bátran kövesse szavát. Hozzá tartozói heves ellenkezése ne riassa vissza szándékától, mert hiszen mindenkinek joga van ahhoz, hogy maga válassza életpályáját. Tisztelettel, de határozottan tudomására kell ezt hoznia szüleinek és nekik meg kell érteniök, hogy Önt az Isten hívja. Kötelességei szüleivel szemben csak akkor vannak, ha azok kizárólag Öntől várják és várhatják támogatásukat. A továbbiakban is mindenben szívesen segítségére leszünk.

„Lesz-e békém?“ Röviden és egyszerűen felelünk kérdésére „Kedves Békekereső“. Igen lesz, ha Ön is akarja. Bizony mindnyájan tapasztaljuk, hogy azok, akik emberek között élnek, ha békességben akarnak élni, egymás hibáit, rossz szokásait sokszor el kell szenvednünk. Hiszen minden családban vannak idők, amikor felhő takarja el a boldogság napsütését. Önnek, mint művelt vallásos asszonynak erősnek kell lennie, mert azt kívánja a „Békesség“, amely után annyira vágyódik. Ne várjon az élettől túl sokat. Ne higgye, hogy az élet csupán rózsákkal van kirakva, hanem fogadja el a „Boldogság apró szilánkjait“ is és tapasztalja majd, hogy lelke mindjobban megnyugszik s örülni tud olyan „kicsiségeknek“ is, amelyek most érintetlenül hagyják.

Missziós expedíció a siriono-indiánokhoz.

1927. május 19. Nagy készülődés, sürgés-forgás van a *San Pablo*-i ferencesek kolostorában. Nem csoda. *P. Singer Albert*, ki éppen 20 évvel ezelőtt hatalmas nyilat kapott hátába a vad *siriono-indiánoktól*, most újra hozzájuk készülődik. A békepipát sikerült már velük elszívnia, most csak az volt tehát hátra, hogy emberhez méltóbb, munkás életre és főleg letelepedésre szoktassa őket. Ezért készülődik wigwamjaikhoz. Négy bőrtáskát ruhaneművel, szerszámokkal és más apróságokkal töltenek meg. Mindezekre nagy szükség lesz majd az indiánoknál. A missziós prefektus kísérői: *P. Sartori Damáz O. F. M.*, 12 guarayo- és 6 siriono-indián. A siriono-k között van egy *Silvestre* nevű indián is, akit gyermekkorában elraboltak a fehérek, de később visszaszökött törzséhez.

A nevezetes expedícióról maga *P. Albert*, de különösen kísérője, *P. Damáz* részletes naplót vezetett. A két napló „*Sirionos-Briefe*” c. sokszorosított és a tiroli ferencesek missziós ügyvivőségétől kiadott sorozat 2. és 4. számában jelent meg (Hall i. Tirol, 1929.). Kedves olvasóink bizonyára érdeklődnek e küzdelmes őserdei expedíció iránt, azért jelen alkalommal, bár helyszüke miatt nagyon vázlatosan, de lehetőleg minden nevezetes eseményre kitérve, leírjuk azt.

„Május 20-án indult el a kis csapat. Körülbelül félóraig a kényelmes Mojos-felé vezető úton haladhattak. Azonban hamarosan az őserdei ösvényre tértek. Olyan keskeny volt ez, hogy állatokkal egyáltalán nem mehettek rajta. Először tehát utat kellett nekik törniök. Fáradságos, kemény munka volt ez. Nem csoda, hogy ilyen körülmények között csak négy-öt kilométerrel jutottak előre naponként. A siriono-k ugyan megígérték, hogy megcsinálják az utat, de ez nem sikerült nekik. 21-én el is hagyták őket *Silvestre* és *Zeza* kivételével.

Május 23-án kalandos körülmények közé jutottak. Nagy kiterjedésű mocsár (*curuchi*) állta útjukat. A süppedékes mocsáron állattal lehetetlen átkelni. *P. Albert* mégis megkísérelte paripájával. Merészségeért majdnem életével lakolt. Csak nagy ügyelbajjal tudott a nyakig lesüllyedt ló belőle kiszabadulni. Nem tehettek mást, mint a lovakat és a teherhordó állatokat visszaküldeni *San Pablo*-ba és gyalogosan folytatni útjukat. Így természetesen még lassabban haladhattak. Egy siriono-család (*Zuzi* feleségével és három fiával) csatlakozott hozzájuk. Ez volt az első siriono, aki íjjal és nyíllal jelentkezett az expedíciónál.

Az erdő egyébként csendes volt. Alig találkoztak a hosszú út folyamán egy-két vadállattal és kigyóval. Csak a papagályok iszonyú rikoltozása zavarta helyenkint a misztikus csendet. A moszkitók veszedelmes csipése ellen éjjel szunyoghálóval védekeztek.

A negyedik napon friss vízü patakhoz értek. Pompás hely volt ez. A kitaposott föld és a kosarak, hátrahagyott pálmalevelek, madártollak stb. arról tanuskodtak, hogy

a sirionok is gyakran felkeresték ezt a helyet. A kis karaván itt töltötte az éjet. Reggel kellemes meglepetésben volt részük. Tetőtől-talpig felfegyverzett indiáncsapat toppant eléjük. Megrettentek. De felesleges volt, mert a sirionok nem ellenséges szándékkal jöttek. Fűlsiketítő diadalordításban törtek ki, mikor meglátták a „barna barátok”-at. Egyik-másik ugyanis megismerte P. Albertet, aki olyan barátságosan vendégelte meg őket San Pablo-ban. Erre azután se vége, se hossza nem lett az örvendezésnek. Három-három indián egymást karonfogva, hátraszegett fejjel iszonyú ordítózás között ritmikus mozdulatokat végzett. Ez volt az örömtánc. Pompás látvány lehetett a misszionáriusok előtt. Hát még az énekük! Szerettek volna elmenekülni, olyan hajmeresztő volt. De türtőztették magukat. Hiszen ez a legnagyobb sértés lett volna az indiánok előtt. Végre befejezték. Most a páterek is szóhoz jutottak. Megértették velük, hogy

Felfegyverkezett indián csapat toppant eléjük . . .

wigwamjaikhoz szeretnének menni. A vadak szinte odavoltak örömükben. Kijelentették, hogy még azon a napon tanyájukra érhetnek. Csakhamar fel is kerekedtek. A sirionok ugyancsak gyorsan haladtak. Alig bírták őket a többiek követni.

Hamarosan el is értek az indiánok tanyájára. Itt nagy lett az öröm megérkezésünk hírére. Valósággal körülzárták az atyákat. Kiabáltak, újjongtak örömükben. Mindenki látni és érinteni akarta a barna barátokat. A félelem legkisebb jelét sem mutatták a vadak. Számszerint kb. 80 indián tanyázott itt.

Miután az üdvözlő kézszorítások megtörténtek, a „Pava” (törzsfőnök), névleg *Jucuridea*, a békepipával állított elő. Rágyújtott, néhányat szippantott és tovább adta. Mindenkinek kellett belőle szippantania. Ezután a kunyhókat mutatta meg a Pava. Kettő volt mindössze. De ezekben azután volt látnivaló. Vad összevisszaságban hevertek bennük különféle agyagedények, gyümölcs, nyilak stb. Maga a bejárat olyan alacsony volt, hogy csak lehajolva lehetett rajta bejutni. A kunyhók azonban magasak és tágasak voltak. Hiszen több család lakott bennük. . . A páterek örültek, hogy végre kijuthattak a szabadba.

Egy ideig még szórakoztak az indiánokkal. Majd azután körülbelül 300 lépésnyire a vadaktól, alkalmas helyet kerestek a páter lakásának. Néhány fiatal siriono is eljött a kunyhóépítésben segíteni. Úgyszintén felnőttek is állandóan jöttek hozzájuk

látogatóba, hogy ajándékokat kapjanak. P. Albert osztogatott is nekik minden félét. Mivel pedig valahányan ruhátlanok voltak, az első mindig az volt, hogy ruhát adtak rájuk. Az indiánok felvették ugyan, de mikor visszajöttek, már nem volt rajtuk. Hiába volt minden intés. Nem tudták megtűrni magukon a ruhát.

Május 25-én mindkét páter elmondta első szentmiséjét a vad sirionok között. S bár a mezítelen indiánokat nem hívták meg, ezek mégis megjelentek. A pipa is körbe járt a szentmise alatt. Képzeltük, milyen kellemetlenül érezhették magukat a páterek, mikor „Dominus vobiscum”-nál az egész helyzetet látták! Délután ismét öltöztetést rendeztek. Ajándékokat is osztogattak. A nők ékszereket, gyöngyfűzéseket, tarka díszeket, tükröket stb. kaptak. P. Albert ezután megvizsgálta a környéket, hogy alkalmas hely lesz-e ez a falú felépítéséhez. Úgy találta, hogy egyáltalán nem megfelelő, mert nincs közelben legelő és az utak is nagyon rosszak. De az indiánok nem voltak hajlandók máshova menni. Meg kellett tehát egyelőre vele elégedniök... Május 28-án P. Damáz visszatért *Guarayosba*, P. Albert pedig kedves indiánjainál maradt.

Békésen a missziós kereszt árnyékában.

Ime kedves olvasóm, így jutott el P. Albert a sirionokhoz. Azokhoz az indiánokhoz, akiktől 20 évvel azelőtt hatalmas nyilat kapott a hátába. De most már mindent elfelejtett. Hiszen a missziós-kereszt árnyékában láthatta már őket. Ez a tény mindent kárpótolt az apostoli lelkületű misszionárius előtt. Mert meg volt győződve, hogy a siriono-k szíve most már Krisztusé...

Magyar György

Ne feledd Testvér,

hogy Vízkereszt a pogány missziók napja!

E napon imáinkkal, alamizsnáinkkal és apostolkodásunkkal igyekezzünk megvalósítani a jó Isten akaratát, „hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismertetére jusson”.

KRÓNKA.

Marácz Orbán ferences missziós testvértől levelet hozott a posta. Port-Szaid, Bombay, Szingapor és Han-Kowon keresztül Sang-Haiba, majd innen a „Pao-wo“ nevű angol gőzösön a Kék folyón, amely háromszor oly széles mint a mi Dunánk Pestnél, Han-kowba érkezett. Az itteni ferences püspök vendége lesz, míg a Ferences Mária Missziósnővérek meg nem érkeznek, akikkel együtt folytatja útját állomáshelyére, a tibeti belpoklos telepre.

Nantesben a közelmúltban tartotta meg a város szokásos évi felajánlását és az engesztelő körmenetet Jézus Szent Szíve tiszteletére. A „Munkás“ című kommunista újság szerkesztősége erre a napra ingyenes lársaskirándulást rendezett, hogy a fiatalságot a körmenettől elvonja. Megelőzőleg még gúnykörmenetet tartottak. Csodálatos módon, amíg így istentelenkedtek, a kirándulókat szállítandó hajó teljesen ismeretlen okból elsüllyedt s már a hajón tartózkodók közül sokan életüket veszítették. Néha bottal ver az Isten!

Salvatore Attal, közismert zsidó író, ez év novemberében nyújtotta át Assisi Szent Ferencről szóló könyvét a Szentatyának. A Szentatya a legnagyobb elismeréssel szólott a könyvről.

A szenttéavatandók jegyzékében a következő szép adatok állanak: ferences 82, minorita 18, kapucinus pedig 51 van kijelölve a szentté, illetve a boldoggá avatásra.

A chicágói „The Christian Century“ protestáns egyházi folyóirat csatlakozik a Szentatya felhívásához. Egyik vezércikkében foglalkozik XI. Pius pápa szociális encyklikájával, amelyhez minden fenntartás nélkül hozzájárul. Szerinte a pápa nemcsak a katolikusokhoz szól, hanem mindazokhoz, akik Istent hiszik.

A törhetetlen szeretet diadalát jelenti az a ritka kitüntetés, amellyel a pogány kínaiak egy ferences hittérítőt, Van Rutten Honort jutalmazták. A derék misszionárius hosszú idő óta az Annam tartomány Ichang városában működött, mindaddig, amíg néhány évvel ezelőtt súlyosan meg nem betegedett. Alig hogy felgyógyul, újra és még buzgóbban folytatta önfeláldozó munkásságát. Ez az áldozatkészség annyira meghatotta a tartomány előljáróit, hogy a jótetteiről, szeretetéről közismert ferencest az ugynevezett Dragonrend lovagjai közé vették fel. Ez az első eset, hogy európai ember a kínaiaknak ezt a magas kitüntetését megkapta.

Szovjetország vallása a Lenin-kultusz. Ennek adnak most kifejezést, amikor a kronstadti kikötőben 110 méter magas Lenin szobrot állítanak fel, ami egyben világítótorony is lesz. A munkát persze a szovjet robotosai végzik, korbácsütések között. Vörös paradicsom...

Megajándékozta a Szentatyát, XI. Pius pápát egy újonnan megtért festőművész, Cowles Edit. Remekművű vázlatokat készített Szent Ferenc festőjének, Giottonak 28 képéről és azokat albumba foglalva személyesen elvitte Rómába. A Szentatya külön kihallgatáson fogadta a megtérőt és szeretettel szemlélte buzgó fáradozásának gyümölcsét.

A belpoklosok között kifejtett hűséges és önfeláldozó tevékenységéért a francia köztársaság nevében Lienart kardinális magas kitüntetést adott át a Szent Jeanne d'Arcról nevezett M. Antoinette nővérnek. Az egyszerű ferences apáca, hogy az ünnepléstől megmeneküljön, kérte előljáróit, hogy más vidékre helyezték őt el, ahol kitüntetéséről még senki sem tud.

Szent Antal Imaszövetség.

Január havi közös imaszándékunk: „Szenteltesse meg Uram a Te szent Neved!”

Az Imaszövetségbe belépni lehet: Szent Antal Imaszövetség Központi Igazgatóságánál, Pápa (ferencesek). Beíratási díj (felvételi füzet) egyszerismindenkorra 20 fillér. (Postaköltség külön.) Egyéb tagdíj nincs.

Az Imaszövetség élő és megholt tagjaiért január hó első keddjén szentmisét mondunk a pápai ferences templomban.

Emlékezzetek meg! A következő testvérek kerik imáinkat: Egy szegény árva lány. Hogy elhelyezkedhessem és keresethez juthassak. Egy édes anya. Hogy hosszú évek óta tartó fejfájásaim megszűnjenek és gyermekem visszakapja teljes hallását. A. Kázmér Bpest. Hogy perem, amelyen becsületem és jó hírnevem múlik, szerencsés befejezéshez jusson. Özv. T. Sándorné Bpest. Hogy kis pénzecském, amit kikölcsönöztem, visszakapjam.

Köszönet Szent Antalnak: H. Árpádné: Hála és köszönet a dicsőleges Szentnek, amiért nagy kérésemet meghallgatta. L. Béla Gyula: Ószinte hála és ragaszkodás, hogy Szent Antalom segítségével, nagyon fontos elvesztett irataimat megtaláltam.

Lélekharang. Imádkozzunk a Szent Antal Imaszövetség következő elhalt tagjaiért: Králné Szabó Vilma Devecser. Blesz Antal és neje, Blesz Ferenc, Héra Károly, Kelemen Mariska és Iluska, Morek Györgyné, Maller Lőrinc, Schweiger Miklósné, Varga Mihály, Varga Anna, Horváth Ferenc, Molnár Erzsébet, Ács Gábor, Kovács Zsuzsanna, Lux Ferenc és neje, Lux Vilma, Mari és Emilia, Nagy Sándorné, Steinbach Józsefné, Rosta Mária Noszlop. R. I. P.

TAGFELVÉTEL.

Kittsee: (Ausztria) Gróf Batthyány Ferenc. Szombathelyről: Albert Ferencné, Albert László, Birner Lajos, Bertalan Istvánné, Bíró Jánosné, Benkő Józsefné, özv. Babocsy Mihályné, Birmann

Róza, Brenner Mária, Bella József és neje, Csiszár Istvánné, Csiszár Ferencné, özv. Fekete Jánosné, Gyulassy Istvánné, Grimm Kálmánné, Gyurák Károlyné, Gombás Józsefné, Gombás Klárka és László, Gerbenics Jánosné, Hudetz Jánosné, Herceg Ferencné, Horváth Jánosné, Horváth Róza, Hardi István, Herceg Mária, Hirschbok Józsefné, Hegedűs Józsefné, Hollósy Kálmán és neje, Teréz és Kálmán gyermekeik, Hódossy Gézané, Hakkenberger Ágostonné, Halász Irma, Horváth Irén, Koczán Géza, Molnár Istvánné, Németh Károlyné, Patonai Károly és neje, ifj. Permayer János pn., Pásztori Mária, Pásztori Annus, Pásztori Károly, Rácz Emilia, özv. Randvég Józsefné, Sipos Józsefné, Stedner Jánosné, Salfai Györgyné, Szavolics Józsefné, Szavolics István, Szanyó István, Sipos Jánosné, Suhi Lajos és neje, Somogyi Antal, özv. Szandi Józsefné, Schlamadinger Ferencné, Szommer Jánosné, Szakáll Istvánné, Szlener István, Szikora István és neje, Mária és József gyermekeik, Szabó Erzsébet, Sranc Józsefné, Szabó Ilona, Szabó Mária, Simon József és neje, id. Surányi Nándorné, Surányi Margit, Kengyel Géza és neje, Kálmán Sarolta, Sándor János, Herceg Mária, Kiss Antalné, Lindt József és neje, Horváth Imre, Kövér Mária, Gyöngyössi Lajos és neje, Mária, Margit és Ilona gyermekeik, Ruzitska Ferencné, Kiss Antal és neje, Sirai Ilona, Horváth Mária, Horváth Anna. Gyuláról: Steigerwald István, Steigerwald Teréz, Csőke Teréz. Kelenvölgyből: Nagy János. Budapestről: Cseh Róza, Bozóki Jenő, Erdélyi Mária, Demelrovits Gabriella, Brunner Elemérné, Pogány Vincéné, Zágler Mária, Molnos Ibolya, özv. Nagy Pálné, Pogány Livia, Mezei Péter, Langmaier Ilona, Müller Matild, Enyedi Julianna, özv. Libohorszki Józsefné, Komáromi Ferencné, Komáromi Júlia, Komáromi Katalin, Tormuth Mária, Komáromi Ferenc, Haga Antal, Kellner Jánosné, Kellner Antal. Pestszentlőrincről: Scheiber Erzsébet. Kecskemétről: Lendler Istvánné. Babocsáról: Puj Józsefné.

Laptulajdonos és kiadó: A Szűz Máriáról nevezett Ferences Rendtartomány.

Szerkesztésért és kiadásért felel: P. Markó Marcell O. F. M.

Egyházm. és rendi jóváhagyással.

Keresztény Nemzeti Nyomdavállalat R-T, Pápa. — Felelős: Nemcsics Elek ügyv. igazgató.